

[Miljøministeren.]

Så vil jeg godt sige til hr. Morten Lange, at det er korrekt, at der har været visse administrative problemer vedrørende ratificeringen af Østersøkonventionen, men jeg kan samtidig oplyse, at den fra miljøministeriet er oversendt til udenrigsministeriet med henblik på en hurtig ratifikation.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtages uden afstemning.

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til miljøudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om bygningsfredning.

(Lovforslag nr. 77. Fremsat 12/11 75).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Svend Andersen (Bornholms a.) (S):

Forslaget går ud på, at bestemmelsen om, at loven skal revideres i 1975-76, udgår. Formålet med revisionsbestemmelsen var især, at statens bygningsfredningsfonds virksomhed skulle nærmere vurderes, og at størrelsen af det årlige statstilskud skulle tages op til ny vurdering.

Ved de beskæftigelsesforanstaltninger, folketinget vedtog i september måned, blev der imidlertid stillet 10 mill. kr. til rådighed for statens bygningsfredningsfond. Herved er fondens vilkår og muligheder ændret, og jeg er enig med ministeren i, at en fast revisionsfrist ikke er nødvendig, men at en kommende lovændring på området bør afvente de erfaringer, som indvindes ved fondens forbedrede arbejdsmuligheder, ligesom miljøministerens redegørelse om bygningsfredningsloven og dens revision er et godt grundlag for arbejdet med en lovændring.

Det er min opfattelse, at bygningsfredning må ses i en større sammenhæng. Når der tales om bybevaring og især om byfornyelse — og det har jo under et tidligere

punkt på dagsordenen været nævnt — så må de kultur- og miljøværdier, som de ældre bygninger rummer, indgå i den samlede plan, og en byfornyelsesplan kan derfor godt være udformet som en understregning af de eksisterende bygnings arkitektoniske og kulturhistoriske værdi.

Miljøministerens tanker, som de er udtrykt i redegørelsen, om, at man i byfornyelsen lægger vægt på bevarelse af sådanne værdier, er jeg enig i, og jeg er også enig i, at de indgår i den lokale planlægning. Jeg mener desuden, at spørgsmål om bygningsfredning, sanering og byfornyelse skal ses i en helhed og bør indgå i den kommende revision.

Jeg kan på socialdemokratiets vegne anbefale forslaget om ophævelse af den særlige revisionsfrist.

Birgitte Oxdam (V):

Miljøministeren har ved nærværende lovforslag ønsket, at den eksisterende bygningsfredningslov af 1966 skal løbe videre, uden at der i indeværende samling foretages den i lovens § 21, stk. 3, hjemlede revision, og uden at der fastsættes et nyt bestemt tidspunkt for en revision.

Jeg er enig med miljøministeren i, at tidspunktet ikke er inde til en revision af loven. Revisionsbestemmelsen blev sat ind mest af hensyn til, om det skulle være muligt at yde et højere årligt bidrag til bygningsfredningsfonden. Det oprindelige bidrag var 400.000 kr. årlig, og det blev efter betænkningen i november 1969 sat op til 800.000 kr. Dette fandt miljøudvalget også utilstrækkeligt, men af statsfinansielle grunde kunne der ikke ydes mere end de 800.000 kr. på daværende tidspunkt.

I forbindelse med septemberforliget i år kunne staten imidlertid på venstres initiativ som et led i de beskæftigelsesfremmende foranstaltninger markere det europæiske bygningsfredningsår ved at give bygningsfredningsfonden den grundkapital på 10 mill. kr., som længe har været nødvendig, for at fonden kunne fungere efter sin hensigt, om muligt som selvrenoverende fond. Det er rigtigt at udskyde revisionen af bygningsfredningsloven, indtil man har indvundet erfaringer ved fondens virksomhed med det nye store grundtilskud, ligesom det af miljøministeriet udarbejdede debatoplæg fra juli 1974, Byg-